524088901

హరి మయము విశ్వమంతయు
హరి విశ్వమయుండు సంశయము పనిలేదు
హరిమయము గాని ద్రవ్యము
పరమాణువు లేదు యిలను పరికించినచో
ప్రేమ లేనట్టి మనసది ప్రేత భూమి
అనగ నొప్పరు నిజముగ అవనియందు
శ్వాస నిశ్వాసలను రెండు సలుపుచుండు
కొలిమి తిత్తిని పోలి గాతలపగలమె.

ప్రేమస్వరూపులారా!

ప్రేమయే భగవంతుడు. సర్వత్రా నిండినది ప్రేమయే. ఈ ప్రేమను ప్రేమ చేతనే పొందగలము. ఈ ప్రేమ తప్ప ప్రేమ స్వరూపుని పొందుటకు మరొక మార్గము లేదు. ఇట్టి ప్రేమ క్షణములో పెరిగి క్షణములో తరుగునటువంటిది కాదు. ఈ ప్రేమయే మానవుని యందు ఆత్మస్వరూపంగా నిలచివుంది. దేహో దేవాలయ ప్రోక్తో 'దేహమే ఒక దేవాలయము'. ఇందులో ప్రేమయే ఆత్మస్వరూపుడు. ఇట్టి పవిత్రమైన ప్రేమ నిర్మలమైన హృదయమునందు ప్రతిష్ఠయై వుంటుంది. కనుక ప్రేమమయము గాని హృదయమునందే భయము భ్రాంతులు నిండి వుంటాయి. భగవత్ప్రేమ గల హృదయము నిరంతరము నిర్భయముగను, నిశ్చింతగను ఆనందమును పొందుతూ వుంటుంది. క్షణములోనె తరుగుచు, క్షణములోనే పెరుగునట్టిది నిజమైన ప్రేమ కాదు.

చావు పుట్టుక లేనట్టి జీవునెదలో
నిత్యనిర్మల జ్యోతియై నెగడు ప్రేమ.

కనుక భగవంతుని ప్రేమస్వరూపుడని చెప్పటం కంటె ప్రేమయే తనయొక్క స్వరూపమని చెప్పటం చాలా మంచిది. అట్టి ప్రేమనే ఆత్మస్వరూపంగా భావిస్తూ అనేకమంది ఆరాధనలు సలుపుతూ వచ్చారు.

ప్రేమ భగవత్స్వరూపము అగుటచేతనే దేహో దేవాలయః దేహము నదేవాలయముగా పోల్చుకోగల్గారు. అంతే కాదు. యిది ఒక భవనంగా విశ్వసిస్తూ వచ్చారు. నిర్దోషో నిర్మలో నాథః, సదోషా, చంచలా వధుః. నిర్దోషియై నిర్మలమైన భర్త. దోషియై చంచలమైన ఒక భార్య యీ గృహములో జీవిస్తున్నారు. దోషియైన భార్య నిర్దోషియైన భర్త. నిశ్చలమైన భర్త. చంచలమైన భార్య. ఈ యిరువురు

524088902

గృహమునందున్నప్పుడు శాంతి అనేది యే రీతిగా మనకు లభిస్తుంది? ఈ గృహమునందు శాంతి సంతోషములు అంకురించవలెనన్న భర్త అయినా భార్యను అనుసరించాలి. భార్యయైనా భర్తను అనుసరించాలి. ఇందులో విచారించి చూచిన నిర్దోషి నిర్మలమైన భర్త. దోషి, చంచలమైన భార్యననుసరించటము యిది ధర్మ విరుద్ధము. దోషియై చంచలమైన భార్య నిర్దోషి నిర్మలమైన భర్తను అనుసరించటమే సహజము. ఇక్కడ భర్త ఎవరు? భార్య ఎవరు? నిర్దోషియై నిర్మలమై, నిశ్చలమై, నిస్వార్థమైన ఆత్మయే భర్త. దోషియై, చంచలమై, స్వార్థమై, పరితాపములో వున్న యీ భార్యయే మనసు. ఈ మనసు ఆత్మననుసరించే నిమిత్తమై చేసే ప్రక్రియనే భక్తి.

ఈ భక్తికి అనేకమైన పేర్లు గలవు. భక్తి అనగా సేవయే. అని భాగవతము బోధించింది. భజ సేవాయాం. హృషీకేశే సేవనం భక్తిరుచ్యతే. అనింది. భగవంతుని సేవించటమే భక్తి అనింది. అనగా మనయొక్క దృష్టిని ఆత్మపై నుంచటమే భక్తి. ఆత్మ దృష్టిలో జీవితం గడపటమే భక్తి. దేహ దృష్టితో జీవితము గడపటమే మోహము. కనుకనే విష్ణు ప్రియులు, విష్ణు భక్తులు, విశ్వప్రియులు, విషయప్రియులు మానవులు కనుకనే కృష్ణ తృష్ణ కలిగిన వారే గోపికలు. విశ్వ తృష్ణ కలిగినవారే జీవులు. కనుకనే యీ జీవుడు దేవునిగా అనుభవించటానికి ఆత్మ దృష్టిని పెంచుకోవాలి. నిరంతరము కృష్ణ తృష్ణలో కాలమును సార్థకంగావించుకొని తమ జన్మను కూడను పవిత్రంగావించుకున్నవారు గోపికలు.

ఐతే భగవంతుడు ఎలాంటి రూపం కలిగి వుంటాడు? ఏవిధంగా మానవులను అనుగ్రహించటానికి తగిన ఆదర్శంగా వుంటాడు? భగవంతుడనగా ఐశ్వర్యము, ధర్మము, యశస్సు, సంపద, జ్ఞాన వైరాగ్యములనే యీ షడ్గుణ సంపత్తితో కూడి వుంటాడు భగవంతుడు. విషత్కాయుడు అనికూడా ఇతనికి ఒక పేరు. షడైశ్వర్య సంపన్నము కలిగినవాడు కనుకనే యితనికి విభుడు అని ఒక పేరు. ఇతనే యీ జగత్తునందు వున్నదానికి, రాబోయే దానికి, జరిగిన దానికి కూడా తానధిపతిగా వుంటున్నాడు. కనుకనే భూత భవిష్యత్ వర్తమానములకు నాథుడైనటువంటి వాడు కనుకనే యితనికి భావరి అని పేరు వచ్చింది. తాను కాలములతో లీనమై వుండేవాడు. భావరి అనగా జగత్తునంతా సృష్టించేవాడని అర్థము. సూర్యచంద్రాదులకు, నక్షత్రాదులకు ప్రకాశం అందించేవాడు కనుకనే యితనికి భావరి అని పేరు. సమస్త సృష్టిస్థితి లయములకంతా మూలకారకుడు కావటం చేతనే యితనిని భావకుడు అన్నారు.

ఇట్టి భగవంతుడు సర్వత్ర వుండుటకు సాక్ష్యమేమిటి? దీనికి చక్కని చిన్న వుపాయం మనం గుర్తించాలి. దైవము ఎక్కడ వున్నాడు. అని విచారణ చేసినప్పుడు నీరు గాలి ఎక్కడ వున్నదో అక్కడంతా భగవంతుడున్నాడు. నీరు గాలి ఆత్మ

528088903

నుండియే ఆవిర్భవించాయి. కనుక భగవంతునికి నారము అని మరొక పేరు. జీవితానికి ఆధారభూతమైన ఈ గాలి, నీరు అత్యవసరము. ఇదియే మన ప్రాణధనమైన ఆత్మస్వరూపము. ఇట్టి భగవత్తత్త్వము సర్వత్రా వుండినప్పటికి మానవులు గుర్తించుకోలేక పోతున్నారు. అణోరణీయాన్ మహతో మహీయాన్. భగవంతుడు దేహమునందు ఆత్మస్వరూపుడై వుంటున్నాడు. ఆత్మ అనే స్వరూపము దేహమునందు మాత్రమే కాదు సర్వత్రా కూడా వుంటున్నది. అంతర్బహిశ్చ తత్సర్వం వ్యాప్య నారాయణః స్థితః లోపల వెలుపల సర్వత్రా వుండినటువంటిదే ఈ భగవత్ తత్త్వము.

ఇలాంటి ప్రేమ తత్త్వాన్ని మానవుడు గుర్తించుటయే ప్రధాన కర్తవ్యము. మానవునకు రెండు ప్రధానమైన అంగములు ఒకటి తల, రెండవది హృదయము. ఈ తల నిరంతరము బాహ్యమైన దానినే ఆశిస్తూ వుంటుంది. కేవలము తాత్కాలికమై భౌతికమై, లౌకికమై వుండిన వస్తువులను, వ్యక్తులను, విషయములను మాత్రమే ఆశిస్తూ వుంటుంది. కనుక ఏతావాతా ఈ శిరస్సును ప్రవృత్తి లక్షణమున్నదని చెప్పవచ్చును. ప్రవృత్తి నుండియే ఈ సమస్త సంకల్పములు ఆవిర్భవిస్తున్నాయి. ఇంక హృదయమునుండి సత్యము, ప్రేమ, దయ, సహనము, సానుభూతి ఇత్యాది నివృత్తిలక్షణములు ఆవిర్భవిస్తూ వుంటాయి. కనుక మానవుడు హృదయముపైన దృష్టిపెట్టటం చేత తాను పవిత్రుడుగా మారిపోతున్నాడు. కనుకనే వేదాంతమునందు అంతర్ముఖుని అలవరచుకోమని బోధిస్తుంటారు. అది ప్రవృత్తి. ఇది నివృత్తి. కాని నివృత్తి తత్త్వము ప్రవృత్తికి మాత్రము అర్థము కాదు. బాహ్యసంబంధమైన, క్షణికమైన, లౌకికమైన ఈ దేహములో అనుభవించే ఆనందమునే ప్రధానమని భావిస్తూ మానవుడు దీని నిమిత్తమై అనేక విధములుగా పాటుపడుతూ వుంటాడు. అట్టి వానికి హృదయ తత్త్వము యేమాత్రం అర్థం కాదు. దానిని సరియైన రీతిలో అనుభవించరు. దేహమునందే హృదయము వుండినప్పటికిని హృదయతత్త్వం దేహము గుర్తించుకోలేక పోతుంది. ఎట్లనగా

ఫలము లోని మధుర రసం తరువు తానెరుగునా?
పువ్వులోని మకరందము తీగలనుభవించునా?
కావ్యాలలోని మధురరసము గ్రంథమనుభవించునా?
నివృత్త సారాంశము ప్రవృత్తి పండితుడెట్లెరుంగును?

చెట్టులోనే వుండి పండు. పండులోనే వుంది మధుర రసము గాని ఆ రసాన్ని చెట్టు యేమాత్రం కూడా అనుభవించలేదు. మన దేహమే ఒక వృక్షము. ఇందులోని హృదయమే ఒక ఫలము. ఈ హృదయములోని మాధుర్యమైన ప్రేమయే ఇందులోని రసము. ఈ రసమును దేహమనే వృక్షమేమాత్రం గుర్తించుకోలేదు. అనుభవించటం లేదు. ఆనందించటం లేదు. అర్థం చేసుకోవటం లేదు. కనుకనే మానవుడు ఇన్ని

528088904

దుఃఖములకు, నిరాశలకు, నిస్పృహలకు గురౌతున్నాడు. ఇట్టి మనయందున్న ప్రేమ తత్వాన్ని మనం అర్థము చేసుకోనంత కాలము మనకు భయము తప్పినది కాదు.

ఆ ప్రేమను మనం పొందినప్పుడే మనకు యీ భయము దూరమవుతుంది. చిన్న ఉదాహరణము. రైలునందు ప్రయాణం చేసే వ్యక్తి టికెట్టు కొని తన జేబులో వుంచుకొని ఏ 3rd క్లాసులో సెటుపైన కూర్చున్నప్పటికి ఎట్టి భయమూ వుండదు అతనికి. కాని టిక్కెట్టు లేకుండా ఏ 1st క్లాసులో కూర్చున్నా తనకి భయము వెంటాడుతూనే వుంటుంది. ఎక్కడ టిక్కెట్టు కలక్టరు వస్తాడో, ఎక్కడ నన్ను పట్టుకుంటాడో అనే భయం అతన్ని వెంటాడుతూనే వుంటుంది. కారణమేమిటి? తను 1st class లో కూర్చున్నా భయమెందులకు అతనిని వెంటాడుతుంది? టికెట్టు లేకపోవటం చేతనే. అదే విధముగనే మన హృదయంలో ప్రేమ అనే భగవత్ టికెట్టు వుండినంత వరకు ఎక్కడకు వెళ్లినా మనకు భయం లేదు.

జీవితమొక ప్రయాణము. ఇలాంటి సమయంలో ప్రేమ అనే నిత్యసత్యమైన విలువైన దీనిని మనము హస్తమునందుంచుకున్నప్పుడే ఎక్కడికి వెళ్లినా నిర్భయంగా నిస్సందేహంగా నిర్మలంగా నిస్వార్థంగా ఆనందమును ధైర్యమును అందిస్తుంది. ఈనాడు ప్రతి మానవుడు కూడను ఏదో ఒక విధమైన భయాన్ని అనుభవిస్తున్నాడు. ఏ కార్యము ప్రారంభించినా మొదట భయము అతనిని వెంటాడుతుంది. కారణం భగవత్ప్రేమ లేకపోవటమే. ఆ భగవత్ప్రేమ ఒక్కదానినీ మనం సాధిస్తే సర్వమునూ సాధించిన వారమవుతాము. ఎంతటి విద్యావంతులైనా, ఎంతటి భోగభాగ్యములను భవించేవారైనా, ఎంతటి పండితుడైనప్పటికిని, ఎంతటి ధనవస్తువాహనాదులలో తులతూగుచుండినప్పటికిని ఆత్మవిశ్వాసమే లేకుండిన వారికి నిరంతరము అశాంతియే. ఈనాడు ఆత్మవిశ్వాసం అత్యవసరం. అది లేకపోతే దేనినీ మనము సాధించలేము. దేనియందూ మనము ఆనందాన్ని అనుభవించలేము.

అనేక విధములైన కోరికలు పెంచుకోవటం చేతనే మనము చింతలకు గురౌతున్నాము. ఈనాడు ఎక్కడ చూసినా సిరిభక్తులు అధికులౌతున్నారు. కాని హరిభక్తులు కనుపించటం లేదు. ఏది చేసినా, ఏది చూచినా, ఏది చెప్పినా తన స్వార్థము స్వప్రయోజనములను ముందుంచుకొని పోతున్నారు. ఇది కేవలం తాత్కాలికమైనదే. కనుక మానవత్వంలో మొట్టమొదట మనము గుర్తించవలసినది, సాధించవలసినది దైవప్రేమ. ఏక మనస్కులు కావాలి. దృఢ మనస్కులు కావాలి. నిశ్చల మనస్కులు కావాలి. నిర్మల హృదయం కావాలి. నిస్వార్థమైన భావముతో జీవితమును గడపాలి.

ఒకానొక సమయంలో ఉద్ధవుడు కృష్ణుని సందేశాన్ని తీసుకుని గోకులము వచ్చాడు. ఇక్కడ ఉద్ధవుడు గోపికలకు చెపుతున్నాడు. భగవంతుని ఏ విధ

528088905

మాగా మీరు వదలిపెట్టి బాధ పడుతున్నారు. ఈ బాధను నివారించే మందును నేను తెచ్చాను. దీనిని మీరు ఆరగించాలి అన్నాడు. ఈ యోగము చేత మీ యొక్క బాధలనే రోగనివారణ అవుతుందని అన్నాడు. అప్పుడు గోపికలు చెప్పారు. ఓ ఉద్ధవ మహాశయా! మాకు ఎట్టి రోగములు లేవు. కనుక మాకెట్టి యోగములు అక్కర లేదు. ఒక్క కృష్ణుని పొందే యోగము మాకు తెలుస్తే చాలన్నారు. ఏమిటి యీ యోగము? ఒక గోపిక చెప్పింది. త్యాగ భావముతో అనుభవించే భోగమైనా అది ఒక యోగమే అన్నారు. ఉద్ధవుడు చెప్పాడు. త్యాగమునకు, భోగమునకు పొందు కుదరదు కదా. త్యాగములో వున్నవాడు భోగము వైపు చూడడు. భోగమననుభవించే వాడు త్యాగమును చింతించడు. కనుక యీ భోగమునకు త్యాగమునకు పొత్తు కుదరటంలేదు. కష్టం. కనుక యోగమెట్లా అవుతుంది అన్నాడు ఉద్ధవుడు. పిచ్చివాడా! కృష్ణుని చింతనుండి నీవు తెలుసుకున్నది యిదియేనా? ఆచరణలోని అహంకారము, అనుభూతిలోని ఆశక్తి రెండూ వదిలితే త్యాగము, భోగము, యోగము మూడూ ఒక్కటే అవుతాయన్నాడు. నేను చేస్తున్నాను అనే అహంకారాన్ని దూరం చెయి. ఇది నేను ఆచరించిన క్రియల వల్ల కలిగిన ఫలితము. ఇది నేనే అనుభవించాలి అనే ఆశక్తిని దూరం చేసుకో. ఆశక్తియందు రాగము, ఆచరణయందు అహంకారము రెండూ వదిలితే యీ భోగమునకు త్యాగమునకు వ్యత్యాసం లేదన్నారు గోపికలు.

ప్రపంచములో వర్షము కురుస్తుంది. నదులు ప్రవహిస్తున్నాయి. పంటలు పండుతున్నాయి. సూర్యచంద్రాదులు ప్రకాశిస్తున్నారు. ఇది ఎవరి కోసము. ఏ ఒక్క వ్యక్తి నిమిత్తము కాదు. సర్వమానవులకు దీనిని అనుభవించే సమానమైన అధికారమున్నది. కనుక ప్రాకృతమైన తత్వాన్ని అనుభవించటానికి ప్రాకృతమైన జీవులకు సర్వాధికారము వుంది. కాని పరతత్వమును అనుభవించటానికి ఏ కొద్ది మందో యీ శక్తి సామర్థ్యములు చేర్చుకుంటారు. దైవత్వముపైన సంపూర్ణ విశ్వాసము కలిగినటువంటి వారికే యిది ప్రాప్తిస్తుంది. కనుక గోపికలందరు కృష్ణుని యొక్క వాక్కును విన్నంతనే మురళీగానమును శ్రవణము చేసినంత మాత్రమున వారు భవనములు వదలి వనములలో ప్రవేశిస్తూ వచ్చారు. ఉద్ధవుడు కూడను దీనినే ప్రశ్నించాడు. కృష్ణసందేశం వినటానికి మీకు అవకాశం లేదంటే యింక మీలో యేమి భక్తి వున్నది. మీ భక్తి యొక్క స్వరూపము యేమిటి? అని ప్రశ్నించాడు. యోగము యొక్క సారాన్ని ఒక్క వాక్యంలో చెప్పారు. ఏమిటి ఉద్ధవా! మాకున్నది ఒకే మనసు. ఆ మనసు కూడా యిప్పుడు మాతో లేదు. కృష్ణునితో మధురకు వెళ్ళింది. మనసే లేని అమనస్కులము మేము. నీ యొక్క యోగములు, సందేశములు వినటానికి మాకెక్కడుంది మనసు. నీ వలె మాకు కూడను పది మనస్సులుంటే మేము కూడను ఒకవైపు సందేశం వినటము ఒకవైపు కృష్ణుని చింతించటము, ఒకవైపు అత్త ఆజ్ఞను పాలించటము

524088906

ఒకవైపున భర్త ఆజ్ఞను పాలించటము యీ విధముగా జరుపుకొని వుండ వచ్చును.

సకల శాస్త్రాల గ్రంధాల సారమెల్ల
ఒక్క వాక్యాన చెప్పుదు ఒక్కసారి

సర్వజీవులయందు వున్నరక్తం ఒక్కటే అని మనం విశ్వసించాలి. ఈ సమస్త చింతలకు మూలకారణము మనసే. దైవ చింతనకు కూడను మూలకారణము మనసే.

పుట్టుట యొక చింత భూమినుండుట చింత
సంసారమొక చింత చావు చింత
బాల్యమంతయు చింత వార్ధక్యమొక చింత
జీవించుటొక చింత చెడుపు చింత
కర్మలన్నియు చింత కష్టంబులొక చింత
సంతసమొక చింత వింత చింత

ఈ పండ్రెండు చింతలనే పగ్గములు కట్టిన చింత చెట్టుక్రింద కూర్చొని సంతోషాన్ని అనుభవించాలంటే ఎలా కుదురుతుంది.

సర్వ చింతలు బాపు సర్వేసు భక్తి
కొలువుడు ప్రజలార కోర్కెదీర.

సమస్త చింతలను పరిహారము చేసేది ఒక్కటే అదియే ప్రేమ. ఈ ప్రేమయందు ఎట్టి వ్యాసము కూడను మనకు కనుపించదు.

సమస్తము భగవత్ స్వరూపకముగానే మనం నిరూపిస్తాము. సర్వత్ర వున్నదైవత్వం ఒక్కటే. కనుకనే భగవంతుడు దేశకాలవస్తు పరిచ్ఛేదము లేనివాడు. ఒక దేశములో వున్నవాడు ఒకదేశంలో లేడని చెప్పుటకు సాధ్యము కాదు. ఒక్క కాలములో వున్నాడు మరొక కాలములో లేడని చెప్పుటకు వీలుకాదు. ఒకవస్తువునందు వున్నాడు మరొక వస్తువునందు లేడని చెప్పుటకు సాధ్యం కాదు. కనుక దేశకాల వస్తువుల పరిచ్ఛేదము లేనివాడు. భగవంతుడనగా వ్యాపకశక్తి కలవాడని అర్థము. వ్యాపకశక్తిగల భగవంతుడు యిక్కడ వున్నాడు అక్కడ లేడు అని ఎలా చెప్పగలము? సర్వత్ర వ్యాపించి వుంటున్నాడు. కనుక దీనికే మాత్రం అవకాశం లేదు. సర్వత్ర వున్నాడనే సత్యాన్ని మనం సుస్పష్టంగా చెప్పవచ్చు. ఇంక కాలము లోపల. ఒక కాలములో వున్నాడు మరొక కాలములో లేడు అని చెప్పటానికి వీలుకాదు. ఆదిమధ్యాంతములందు వుండిన భగవంతునికి యీ కాలమనేది ఎక్కడ వుంది. ఆదిమధ్యాంత రహితుడు అన్నారు. ఇంక ఏకాత్మ స్వరూపుడని చెప్పినప్పుడు ఏవస్తువునందున్నాడు ఏవస్తువునందు లేడు అని చెప్పటానికి వీలవుతుంది? కనుకనే భగవంతుని సర్వాత్మకుడు అన్నారు. ఒక్కొక్క పదమునకు కూడను ఒక్కొక్క విశిష్టమైన అర్థములు కూడి వున్నాయి. పదములను గాని దాని అర్థమును గాని మనం యేమాత్రం గుర్తించుకొనుటకు ప్రయత్నించటం లేదు. సకలశాస్త్రములు సర్వేశ్వరత్వాన్ని సమాత్మముగా

524088907

ప్రకటిస్తూ వచ్చాయి. దేవుడనగా వ్యక్తి స్వరూపుడు కాదు. సమస్తాత్మకుడు. సర్వత్ర వున్న ఆత్మతత్వం ఒకటే. అట్టి ఆత్మనే లోకాన్ని వుద్ధరించే నిమిత్తం ధర్మాన్ని నిలబెట్టే నిమిత్తము ఒక్కొక్క ఆకారాన్ని ధరిస్తూ వస్తుంది.

ఇట్టి పరమాత్మ భావాన్ని గుర్తించిన వారే గోపికలు. ఇది చెట్టే యిది పుష్పమే యిది కేవలం తీగే యిది పొదనే అనే బేధభావములు వారికి లేవు. సమస్తము కూడా కృష్ణుడు సర్వవ్యాపకుడని తెలుసు. సర్వస్వరూపుడని తెలుసు. కానీ ఆమెకు రంగా రంగా అంటేనే తృప్తి. ఉద్ధవుడు వచ్చి యశోదతో కృష్ణుని అనేక విధములుగా వర్ణిస్తూ వుంటాడు. యశోదకు ఒక్కటే నామము యిష్టము. బృందావన విహారి ఎక్కడకు పోయినా నాకక్కర లేదు. నేను పట్టించుకోను. నా గోపాలుడు బాగున్నాడా? గోపాలా గోపాలా గోపాలా. ఆ గోపాల అనే పేరే ఆమెకు చాలా మధురమైనది. అదే విధముగనే గోపికలంతా కూడ భగవంతుడు సర్వాంతర్యామి అనే విశ్వాసము వున్నప్పటికిని తమ కృష్ణ స్వరూపాన్ని మాత్రమే అప్పుడు మధురమైన వేణుగానాన్ని వినాలనే ఆశ మాత్రమే వారికి హృదయం నిండుగా వుండేది. బృందావనములో ప్రవేశించారు. పిచ్చిపిచ్చిగా తిరుగుతున్నారు. అడుగుతున్నారు పొదలను

నల్లనివాడు పద్మనయనంబుల వాడు కృపారసంబు పై
జల్లెడు వాడు మౌళి పరిసర్పిత పింఛము వాడు నవ్వురా
జిల్లెడు మోము వాడొకడు చెల్వల మానధనంబు దోచెనో
మల్లియలార! మీ పొదల మాటున లేడుగదమ్మ చెప్పరే.

ఇక్కడేమైనా దాగున్నాడా చెప్పండి. చెప్పండి. మల్లెమొక్కలు మాట్లాడతాయా! వృక్షములు మాట్లాడతాయా? వారికా మాత్రం విచారణా శక్తియే లేదు. వారికి విశ్వాసము ఎక్కువగా వుంది. ఎక్కడ విచారణా శక్తి వుంటుందో అక్కడ కాలినుండి తలవరకు డౌట్సే. పూర్ణ విశ్వాసము వారికి. ఈ పూర్ణత్వములో నుండిన వారికి యీ అపూర్ణత్వం యేమి అర్థమవుతుంది?

కృష్ణతత్వము చక్కగా అర్థము చేసుకున్న వారు గోపికలు మాత్రమే. ఇలా కృష్ణుడెట్టివాడు. ఇతడు అందరితో వుండినప్పటికిని, అందరితో ఆడుతూ పాడుతూ ఆనందముగా వుండినప్పటికిని దేనిని తనలో చేర్చుకునే వాడు కాదు. దేనికి తాను అంటనట్టి వుండే వాడు. నిత్యతృప్తుడు. నిత్యానందుడు. నిర్గుణుడు. నిరహంకారి. మహారాజు. ఎన్ని రాజ్యములు జయించినప్పటికి ఒక్క రాజ్యమునైనా తాను పాలించలేదు. ఇతరులకు రాజ్యమును కట్టి తాను ఆనందముగా జీవిస్తూ వుండేవాడు. ఎట్టి వాంఛలు కూడా అతనియందు లేవు. అన్ని వాంఛలు కూడా అన్యుల నిమిత్తమేను. ఇతను నిర్గుణుడవటం చేతనే భగవత్ స్వరూపాన్ని ధరిస్తూ వచ్చాడు. గుణములయందు కూడను భగవంతుడు వున్నాడు. కానీ భగవంతునియందు గుణములు లేవు. సూర్యుని నుండి యేవిధముగా కిరణములు ఆవిర్భవిస్తున్నాయో, ఏ విధముగా భూమినుండి వృక్షములు పుడుతున్నాయో ఆవిధముగా హృదయ

524088908

మునుండి ఆవిర్భవించిన ప్రేమ తత్వాన్ని మనము చక్కగా గుర్తించు కున్నప్పుడే ఆ దివ్యత్వాము ను మనము చక్కగా అర్థం చేసుకోగలము. కనుక మనము నిస్వార్థమైన ప్రేమ నాధారంగా చేసుకుని యీ ఆధేయమైన జగత్తునందు జీవించి యీ ఆధార ఆధేయములు రెండింటిని యేకత్వం గావించే పవిత్రమైన మార్గంలో మనం ప్రవేశించాలి.

ఒకటి ఉపాదాన కారణము. రెండవది నిమిత్త కారణము. నిమిత్త కారణము లోకానికి సంబంధించినది. ఉపాదాన కారణము. దైవత్వానికి సంబంధించినది. కనుక యీ జగత్తంతయు నిమిత్త ఉపాదాన కారణముల చేత కూడినటువంటిది. ఈ టంబ్లరు వెండి టంబ్లరు. కాని వెండి ఉపాదాన కారణము. దీనిని టంబ్లరుగా చేసిన కంసాలి నిమిత్త కారణము. ఈ సిల్వరు సృష్టించిన వాడు యింకొకరు కాదు. భగవంతుడే. దీనిని టంబ్లరుగా సృష్టించిన వాడు మాత్రం యీ లోకంలో వున్నాడు. ఈనాడు టంబ్లరుగా పెట్టుకోవచ్చు. రేపటి దినం కప్పుగా మార్చుకోవచ్చు. మరునాటి దినం ప్లేటుగా మార్చుకోవచ్చు. ఈ టంబ్లరు, కప్పు, ప్లేటు రూపనామములు మారినప్పటికిని వెండి వెండిగానే వుంటుంది. అదే ఉపాదాన కారణము. ఏ లాంటి మార్పు చెందనటువంటి వాడు భగవంతుడు. మార్పు చెందేది జగత్తు. చలించే జగత్తునందు స్థిరత్వమైన దైవత్వము వుంటుంది. ఈ రెండింటితో కూడినదే యీ లోకము. మీరు నిత్యాను భవములో అనేకంగా మీరు చూస్తున్నారు. బస్సులో గాని కారులో గాని కూర్చుంటే పరుగెత్తి పోతున్నాము. రోడ్డు మీద యీ కారు కదులుతోంది గాని రోడ్డు కదలటం లేదు. రోడ్డు కూడా కదులుతే మనం ప్రమాదానికి గురౌతాం. కనుక కదిలే కారు కదలని రోడ్డు పైన ప్రయాణము సలుపుతున్నాము. అదే విధముగా రోడ్డు స్థిరమైనది. ఇది ఉపాదాన కారణము. కదిలే కారు నిమిత్త కారణము. కనుక యీ కదిలే జగత్తంతా కూడను కదలని దివ్యత్వమనే ఉపాదాన కారణము పైనే వుంది. దానిని యెవరూ అర్థం చేసుకోటానికి గాని విచారించటానికి గాని ప్రయత్నించటం లేదు. నిజంగా యిది కదిలే జగత్తు అయినప్పటికి ఒక దివ్యత్వమనేది మనం చక్కగా అర్థము చేసుకుంటే యీ శరీరం మనలను యేమి చేస్తుంది. ఇది ఎన్ని కష్ట నష్టములు దుఃఖములతో కూడినదైనప్పటికిని దీనితో మనం యే మాత్రము భయపడనక్కర లేదు. ఈత నేర్చుకున్న వానికి నీటిలో యే విధముగా భయపడుతుంది. ఈత నేర్చుకుంటే నీటి యొక్క లోతు గురించి మనం భయపడనక్కర లేదు. అదే విధముగనే దైవ ప్రేమనే మనం సంపాయించుకుంటే యీ ప్రపంచమునందు కలిగే వికారములకు మనము భయపడనక్కర లేదు. గోపికలు అట్టి ప్రేమను సాధించినటువంటి వారు. దైవం ప్రేమ స్వరూపుడే. సమయ సందర్భాను సారంగా కొంచెం మారినట్లు కనుపిస్తుంది గాని అవి భగవంతుని యొక్క మార్పులు కావు. భక్తులలో వుండే మార్పులే వారికి ప్రతిబింబముగా ప్రతిబింబిస్తూ వుంటుంది. దానినే guilty conscience అంటారు. తమ దోషములే భగవంతుని పైన మోపి దర్శనము చేసుకునే దానికి ప్రయత్నిస్తారు. భగవంతునిలో ఎట్టి దోషములు వుండటానికి వీలు లేదు. దోషరహితుడు. అందుకే నిర్దోషో

నిర్మలోనాథః అన్నారు. అతనే పురుషుడు. సదోషా చంచలా వధూః అనే ప్రకృతి. ఇది దోషములతో కూడినటువంటిది. చంచలమైనటువంటిది కాని దానిలో కూడ నిశ్చలమైనట్టి నిర్దోషమైనట్టి దివ్యత్వాన్ని సందర్శించాలి.

ప్రేమస్వరూపులారా! కేవలం కృష్ణ జన్మదినము రామ జన్మదినమని మాత్రమే ఆనాడు మనం పండుగ పర్వదినముగా భావిస్తున్నాం. పర్వదినములు చేసుకోవటం చేత వచ్చే ఫలితము యేమాత్రం వుండదు. ఎవరిని భగవంతుడని మనము విశ్వసిస్తున్నామో వారి వాక్యములనాచరించటానికి తగిన కృషి చెయ్యాలి. దీనిని మనం అభ్యాసములో పెట్టకుండా ఎంతో భక్తిశ్రద్ధలతో మనం పూజించినప్పటికిని ప్రయోజనం లేదు. ఇది కేవలం ప్రాకృతమైన సత్కర్మలుగా మనం భావించవచ్చు. మనం ఒకటి రెండైనను ఆచరణలో పెట్టటానికి పూనుకోవాలి. అన్ని అవతారములకంటె కృష్ణావతారము చాలా ఆకర్షణీయమైనది. అందువల్లనే కృష్ణా అనే పేరులోనే వుంది దీని అంతరార్థము. కర్షతీతి కృష్ణః అన్నారు. ఆకర్షించేది కృష్ణ తత్త్వము. కృషితీతి కృష్ణః అన్నారు. కృషి అనగా సేద్యం చేయటం. భూమిపైన పంటలు పండించటము. ఇక్కడ హృదయమనే క్షేత్రములో దుర్గుణములనే మొక్కలు తీసివేసి సద్గుణములు సదాచారములనే పంటలు పండిస్తూ వుంటాడుట. కనుకనే కర్షతీతి కృష్ణః అన్నారు. కాని కట్టకడపటికి కుష్ తీతి కృష్ణః అన్నారు. అనగా ఆనందమును అందించేది. చాలా ఖుషీగా వున్నావే అంటారు. ఖుష్ అనేది కృష్ణ తత్త్వము నుండి వచ్చినది. కృష్ణా అనగా హృదయాన్ని సాగు చేసి మనకు దివ్యత్వమైన ఆనందము అనే పంటనందించేవాడు. ఆ ఆకర్షించే హృదయం కలిగినవాడు కనుకనే అతనికి ఆత్మారాముడని పేరు. అన్నింటిని ఆకర్షిస్తున్నది యీ ఆత్మ ఆనందాన్ని అందిస్తోంది. ఈ మూడింటి చేతనే కృష్ణ అనే పేరు వచ్చింది. ఇక్కడ మరొకటి కూడను మనం యోచించాలి.

భగవద్గీతయందు

ధర్మక్షేత్రే కురుక్షేత్రే సమవేతా యుయుత్సవః
మామకాః పాణ్డవాశ్చైవ కిమకుర్వత సంజయ

అనేది ప్రథమ శ్లోకము. ధర్మక్షేత్ర మనగా యేమిటి? ఎక్కడో ఒక ప్రదేశంలో వుండినటువంటిది కాదిది. మన దేహమే మొట్టమొదట ధర్మక్షేత్రంగా వుంటుంది. పుట్టిన సమయములో నిశ్చలమై, నిస్స్వార్థమై, నిరహంకారమై ఎట్టి కోరికలు లేకుండా పవిత్రమైన హృదయంగా వుంటుంది. నిర్గుణుడై వుంటాడు. అట్టి మానవ జీవితమునే ధర్మక్షేత్రముగా పోల్చుకున్నారు. ఇది పెరుగుతూ పెరుగుతూ ఆహారం మారిన కొలది అభిరుచులు అభివృద్ధి అయిన కొలది సహవాస దోషములు, పాశములు అంటుగట్టుకున్న కొలది మరింత బాధ ఏర్పడుతూ వస్తుంటాయి. కొన్ని రాగద్వేషములు కూడా యిందులో ప్రవేశిస్తాయి. అభిమాన మమకారములు అభివృద్ధి అవుతూ వుంటాయి. అప్పుడే యిది కురుక్షేత్రంగా మారిపోతూ వుంటుంది. నేను, నీవు అనే భేదము యేర్పడినప్పుడే ఒకదానికొకటి ప్రారంభమ

524088910

వుతుంది. నా,పర అనేది లేనంత వరకు అది ధర్మక్షేత్రము. నా,పర అనేవి ప్రారంభమయ్యినప్పటికి కురుక్షేత్రంగా మారిపోయింది. కనుక యీ ధర్మక్షేత్రంగా పుట్టి, కురుక్షేత్రంగా మారిన దానిలో మామకాః పాండవాశ్చైవ - మమత్వమనే నావారు, పరిశుద్ధమైన సాత్వికగుణములు. కిము కురువత సంజయ యేమి చేస్తున్నాయని ధృతరాష్ట్రుడు అడిగాడు. ఈ ధృతరాష్ట్రుడనగా యేమిటి? దైవప్రేమ లేక, ఆత్మజ్ఞానము లేక, లౌకికమైన విషయవాసనలో మునిగినటువంటి వాడు ధృతరాష్ట్రుడు. విషయవాసనలలో మునిగినవారు ధృతరాష్ట్రుడు. నావారు, నావారు నేను నావారు అనే అభిమానం పెంచుకున్నాడు. ఇంతే కాదు. దుష్టులు, దుర్మార్గులు అయిన కుమారులు యేమి చేసినాగాని దానిని సమర్థించి పై ఆవాడు ధృతరాష్ట్రుడు, తమ కుమారులు గావించే అన్యాయ అక్రమ అనాచారములనంతా సమర్థించుకుంటూ వచ్చేవాడు ధృతరాష్ట్రుడు. ఈనాడు అలాంటి తల్లితండ్రులధికం కావటం చేత అలాంటి కౌరవులు అధికమైపోతున్నారు భూమి మీద. అట్టి అజ్ఞానికి ప్రక్కలో వున్నాడు జ్ఞాని సంజయుడు. అనగా అన్ని యింద్రియములను నిగ్రహించుకున్న మహాజ్ఞాని. సంజయా! నీవు నాకు చెప్పు అన్నాడు. జ్ఞాని కనుకనే నీవు నాకు చెప్పటానికి అధికారము వున్నది అని అర్థము. నాకు కావలసినన్ని సిరిసంపదలున్నాయి. నాకు కావలసినంత భోగభాగ్యములున్నాయి. కాని యీ భోగభాగ్యములు, సిరిసంపదలు నాకు ఆనందాన్ని అందించటం లేదు. ఒక్క యింద్రియ నిగ్రహమే ఆనందాన్ని అందిస్తుంది. ఒక్క దైవప్రేమనే ఆనందాన్ని అందిస్తుంది. దీనికి ధృతరాష్ట్రుడు సరియైన example. నిరంతరము హంసతూలికా తల్పముపై పవళించినప్పటికి నిప్పులపైన పవళించినట్లుగా వుంటుంది అతనికి. కారణం దైవప్రేమ లేకపోవటం చేతనే. పాపభీతి లేకపోవటమే. దైవప్రీతి లేకపోవటమే. దైవప్రీతి, పాపభీతి ఎక్కడ వుంటుందో అక్కడ నిశ్చింతగా జీవితం గడపవచ్చు. కనుకనే ధర్మక్షేత్రమనేది ఎక్కడో ప్రత్యేకంగా వుండినటువంటిది కాదు. మన దేహమే ధర్మక్షేత్రము. దోషరహితమైన దేహమే ధర్మక్షేత్రము. దోషములతో కూడిన దేహమే కురుక్షేత్రము. అనగా ప్రవృత్తి లక్షణములు, నివృత్తి లక్షణములు రెండూ వున్నాయి యీ దేహములో. ఈ రెండింటికి ఎల్లప్పుడు పోరాటం జరుగుతూనే వుంటుంది. అందువల్లనే యీ ప్రవృత్తి లక్షణాలు దూరం గావించుకొని, నివృత్తి లక్షణాలకే ఆత్మస్వరూపుడైన కృష్ణుడు సహాయంగా వుంటున్నాడు.

విజ్ఞానులారా! ఈనాడు భగవద్గీత యొక్క అంతరార్థమును మనము చక్కగా గుర్తించాలనుకుంటే కౌరవులను పాండవులను వున్న వృత్తాంతాన్ని మనము చక్కగా అర్థం చేసుకోవాలంటే మనం యీ మహాభారతంలో లోతుగా విచారించాలి. పాండవులు యేది చిన్న పని చేసినప్పటికి కృష్ణుని ముందుపెట్టుకొని ప్రారంభిస్తున్నారు. రాజసూయ యాగం చేయాలనుకుంటే కృష్ణుని ఆజ్ఞకోసం

కొలుచుకొని వున్నారు. ఏ కార్యం చేయవలెనన్నా ముందు కృష్ణుడు. అందువలననే పాండవులు విజయాన్ని సాధించారు. కేవలం భౌతికమైన సిరిసంపదలతో తులతూగుతూ అదే మాకు ప్రధానము, అదే మాకు నిత్యము సత్యము అని విశ్వసించినవారు కౌరవులు. కృష్ణుని విస్మరించారు. విశ్వమును విశ్వసించారు. సర్వనాశనం గావించుకున్నారు. కనుకనే పాండవులకు, కౌరవులకు వున్న వ్యత్యాసము కృష్ణుని యొక్క సహాయ తత్వము యేవిధముగా వుంటున్నదో మనకు మహాభారతం బోధిస్తుంది. పాండవులంతా కూడను God first, world next, I last అనుకున్నారు. కౌరవులు అలాకాదు. I first world next. Last God. కనుక భగవంతుని ముందుంచుకొని జీవితాన్ని సాగించినటువంటి వారికి ఎప్పుడూ విజయమే. ఇదియే చెప్పాడు ధృతరాష్ట్రునితో సంజయుడు. ధృతరాష్ట్రా!

యత్ర యోగేశ్వరః కృష్ణో యత్ర పార్థో ధనుర్ధరః
తత్ర శ్రీర్విజయో భూతిర్ధ్రువా నీతిర్మతిర్మమ.

ఎక్కడ భగవంతుడైన కృష్ణుడు, ఎక్కడ సంపూర్ణ విశ్వాసము కలిగిన అర్జునుడు యిరువురూ వుంటారో అక్కడ సంపూర్ణ విజయం సాధించుకుంటారని చెప్పాడు. భగవంతుడు భగవంతునికి తగిన విశ్వాసము రెండూ వుండాలి అక్కడ. భగవంతుడు వుండి కూడా భగవంతునిపై విశ్వాసం లేకపోతే విజయాన్ని సాధించలేవు. విజయం భగవంతుని యొక్క అధీనంలో వుంది. కనుక భగవంతునే మనం స్వాధీనం చేసుకుంటే విజయం మన వెంటనే వుంటుంది. త్యాగరాజు కూడా చెప్పాడు. రామా! నీ అనుగ్రహబలము ఒక్కటి వుంటే నవగ్రహములు నా హస్తగతమై పోతాయి అన్నాడు. ఆ ఒక్క భగవత్ప్రేమను మనం సాధిస్తే సర్వము కూడను సాధించినవారము అవుతాము. సర్వత్రా వున్నది ఒక్కటే. అదే ప్రేమ. కనుక అట్టి ఆధారమైన ప్రేమను మనం సాధించటానికి తగిన ప్రయత్నం చేయాలి. కృష్ణ జీవితములో ప్రధానమైన ఉపదేశము ప్రేమ తత్వమే.

ఈ ప్రేమ లేక కృష్ణ తత్వము మనకేమి అర్థము కాదు. తానే ప్రేమమయుడు. సర్వమును లోకానికి అందించినవాడు. ఇలాంటి ప్రేమ ద్వారానే ప్రేమను మనం చూడాలి. ఈ ప్రేమ మహా కఠినమైనది. అనగా గట్టిది. చాలా విలువైనది. చాలా ప్రకాశవంతమైనది. ఇట్టి ప్రేమ అనే వజ్రాన్ని మనం పొందాలంటే యీ ప్రేమ అనే వజ్రాన్ని మనము సరియైన రీతిలో తీర్చిదిద్దుకోవాలంటే ప్రేమ అనే వజ్రంతోనే తీర్చిదిద్దుకోవాలి. ఈ diamond cut చేసే వాని దగ్గరకు పోయి చూస్తే యీ diamond ను diamond తోనే cut చేస్తారుగాని యింకొక కత్తితో చేయటానికి వీలుకాదు. మన ప్రేమలో మాలిన్యమేమైనా వుంటే ఆ ప్రేమ diamond తోనే ఆ మాలిన్యం తీసివేయాలి. ప్రేమ చేతనే ప్రేమను పొందటానికి వీలౌతుంది. ద్వేషము చేత ప్రేమను పొందటానికి యేమాత్రం వీలుకాదు

524088912

ద్వేషము చేత ద్వేషమే మనకు సంభవిస్తుంది. అసూయ చేత అసూయనే మనకభివృద్ధి అవుతుంది. క్రోధము చేత క్రోధమునే మనం పెంచుకుంటాం. ప్రేమ చేత ప్రేమనే మనం పెంచుకుంటాం. కనుక యీ ప్రేమను పొందాలనుకుంటే, ఏ అసూయనో, ద్వేషమో, క్రోధమో మనం ఆధారంగా తీసుకోరాదు. ప్రకాశించే చంద్రుని చూడాలంటే మనం ఏ టార్చిలైటు, హరికేన్ లాంతరు, పెట్రోమాక్సు లైటు తీసుకొని పోతున్నామా? ఆ చంద్రుని యొక్క ప్రకాశం చేతనే ఆ చంద్రుని యొక్క ప్రకాశం చేతనే చంద్రుని చూడవచ్చు. అదే విధముగనే కృష్ణుడు ప్రేమస్వరూపుడు కనుక అట్టి ప్రేమస్వరూపుడినే ప్రేమ ద్వారానే పొందటానికి ప్రయత్నం చేయాలి.